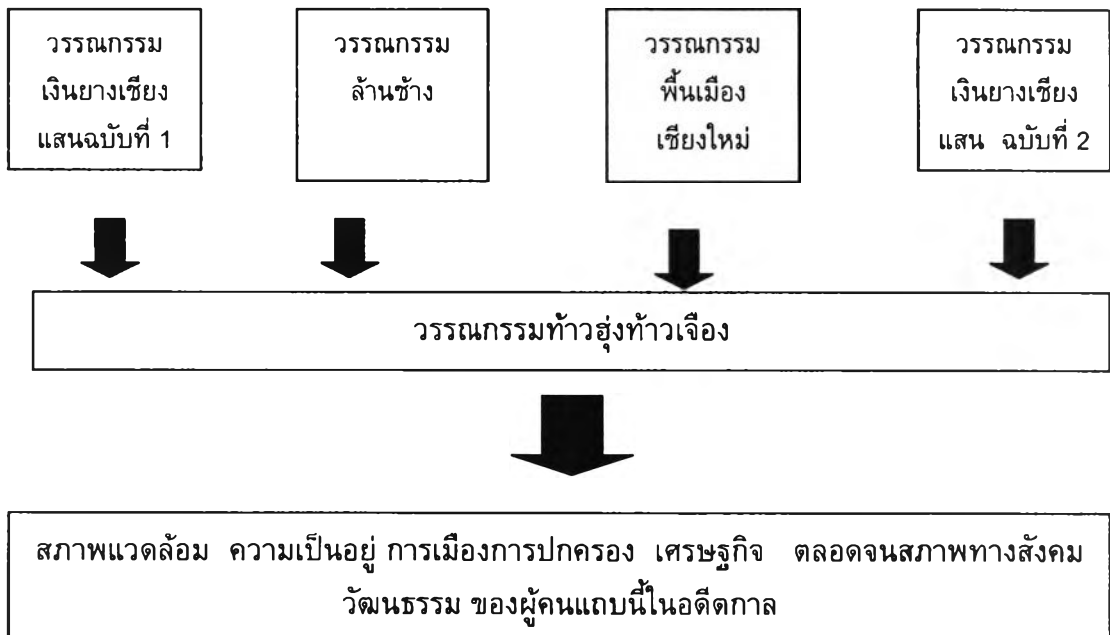

บทที่ 4

โครงสร้างทางอำนาจ แนวความคิดเกี่ยวกับอำนาจ ตลอดจนบทบาทความสัมพันธ์ทางอำนาจ จากวรรณกรรมท้าวอู่่ง ท้าวเจือง

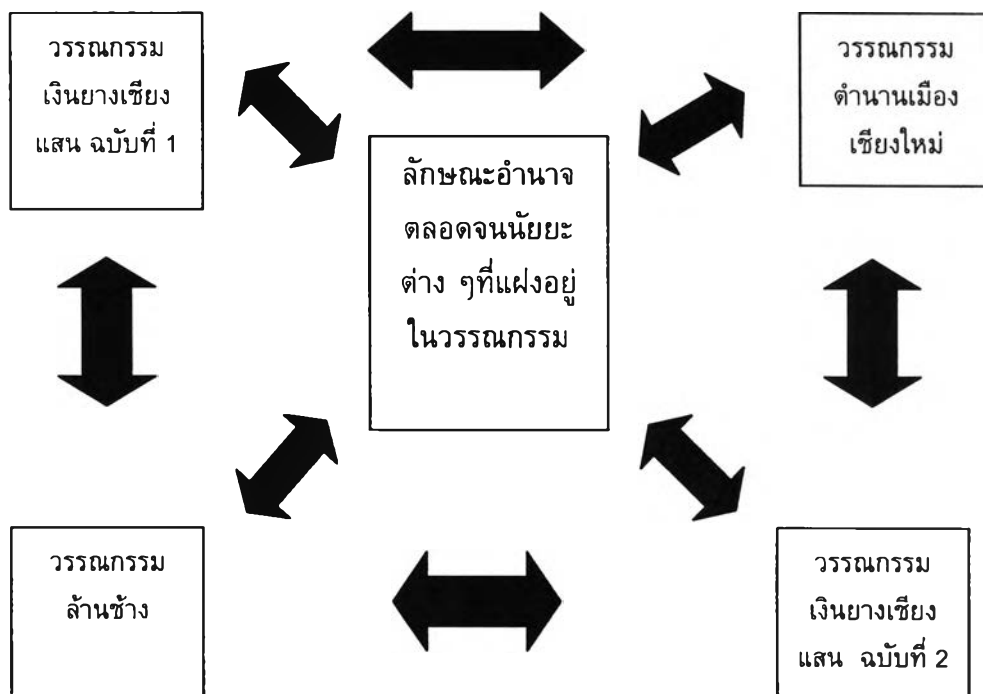
วรรณกรรมท้าวอู่่ง ท้าวเจือง นั้นนอกจากจะเป็นวรรณกรรมที่มีการรับรู้กันในวงกว้างในแถบนี้ ทั้งในวรรณกรรมพงศาวดารเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 วรรณกรรมตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ วรรณกรรมพงศาวดารเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 2 และวรรณกรรมท้าวอู่่ง ท้าวเจืองฉบับล้านช้าง วรรณกรรมนอกจากจะเป็นสิ่งที่ให้ความบันเทิงแล้ว วรรณกรรมยังสะท้อนแง่มุมบางอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อม ความเป็นอยู่ของคนในยุคนั้น การเมือง การปกครองของคนในสมัยนั้น ตลอดจนทางสังคมวัฒนธรรมของผู้คนในบริเวณนั้น อาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสะท้อนวิถีชีวิตในแทบทุกๆด้าน ของผู้คนในยุคสมัยนั้น และยังเป็นวรรณกรรมที่มีการรับรู้กันในวงกว้างอย่างวรรณกรรมท้าวอู่่ง ท้าวเจืองนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการที่ทำให้คนในยุคปัจจุบันสามารถศึกษาและรับรู้วิถีชีวิตทางสังคมวัฒนธรรมของผู้คนในอดีตของผู้คนในบริเวณนี้ ไม่ว่าจะเป็นชาวไทยเผ่าต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณแถบนี้ผ่านตัววรรณกรรมฉบับต่าง ๆ

นอกจากจะมีการกล่าวถึงวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะที่เป็นตัวสะท้อน วิถีชีวิตของผู้คนแถบนี้ในอดีตกาลแล้ว วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ยังมีการกล่าวถึงใน ในฐานะที่เป็นวรรณกรรมเกี่ยวกับวีรบุรุษร่วมสมัยของผู้คนในแถบนี้ โดยกล่าวถึงในฐานะผู้นำที่มีความโดดเด่น และเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของคนในบริเวณนี้ นอกจากจะแสดงถึงความโดดเด่นในฐานะวีรบุรุษทางวัฒนธรรมร่วมของผู้คนในแถบนี้แล้ว ยังแสดงถึงโครงสร้างอำนาจของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ที่มีต่อผู้คนในอดีตผ่านตัววรรณกรรม ในฐานะวาทกรรมวาทกรรมหนึ่ง ซึ่งถูกสร้างมาเพื่อผลอย่างใด อย่างหนึ่ง เพื่อมาครอบงำผู้คนในบริเวณนี้ ผ่านสิ่งที่เรียกว่า วรรณกรรม

โดยวรรณกรรมนี้นอกจากสะท้อนวิถีชีวิตของผู้คนในอดีตกาลแล้ว ยังซ่อนบางสิ่งไว้อย่างแนบเนียนด้วย การปกปิดซ่อนเร้นนี้เป็นการปกปิดที่ซ่อนอยู่บนความหลากหลาย ด้วยการซ่อนอย่างกลมกลืนด้วยวิถีแห่งอำนาจ ผ่านวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฉบับต่าง ๆ เพื่อแสดงถึงความน่าเชื่อถือ การมีอยู่จริง ของบุคคลในวรรณกรรม ผ่านกระบวนการสร้างความจริงทางประวัติศาสตร์ผ่านรูปวรรณกรรม นี่ถือเป็นความซับซ้อนแห่งอำนาจในการปกปิด สร้างเสริม ความจริง ผ่านกระบวนการที่แยบยลของคนในอดีตเพื่อปกครองคนในอดีต หรือเพื่อผลอย่างใดอย่างหนึ่งก็ตาม จะเห็นได้ว่าวรรณกรรมถ้ามองอย่างลึกซึ้ง อาจจะมิใช่เป็นเพียงวรรณกรรม แต่วรรณกรรมยังสามารถแฝงบางอย่างซ่อนมา ผ่านบทประพันธ์ที่สวยงามก็ได้ ดังนั้นจากที่จะทำการวิเคราะห์แนวคิดของอำนาจที่แฝงในวรรณกรรม พอที่จะกล่าวได้ว่า วรรณกรรมมิได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อความบันเทิงแต่เพียงอย่างเดียว แต่วรรณกรรมยังซ่อนบางอย่างเอาไว้ บางอย่างที่ซ่อนอาจเรียกว่าอำนาจ แต่มิใช่อำนาจที่หยาบกร้านเหมือนคนทั่วไปที่รับรู้ แต่เป็นอำนาจที่อ่อนโยน กลมกลืน เสมือนจริง และแนบเนียนเกินกว่าคนทั่วไปจะหยั่งถึง การซ่อนนี้นอกจากจะแนบเนียนแฝงในวิถีความเชื่อของคนในสังคมได้อย่างกลมกลืนแล้ว ถ้าทำการแยกและลำดับขั้นขึ้นไปอาจทำให้ทราบถึงโครงสร้างแห่งอำนาจที่แฝงในวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ฉบับต่าง ๆ

ลักษณะโครงสร้างทางอำนาจของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง

จากลักษณะโครงสร้างอำนาจด้านบน พบว่าลักษณะโครงสร้างอำนาจของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง จากหลากหลายพื้นที่สะท้อนให้เห็นถึงโครงข่ายแห่งอำนาจที่มีความสัมพันธ์กันไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ฉบับพงศาวดารเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 ฉบับตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ฉบับพงศาวดารเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 2 วรรณกรรมฉบับล้านช้าง หรือว่าบริเวณไหน ล้วนแต่เป็นวรรณกรรมที่สะท้อนพลังแห่งอำนาจของวรรณกรรมในการทำให้คนรับรู้ในวงกว้าง และมีการนับถือสิ่งต่างๆร่วมกันในสังคม โดยผ่านกระบวนการสร้างผู้นำและวีรบุรุษในดินแดนล้านนา ล้านช้าง ในเล่มต่าง ๆ ที่มีการกล่าวถึงลักษณะผู้นำในแต่ละแบบ แต่ทุกแบบล้วนกล่าวตรงกันเกี่ยวกับท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองคือเป็นสุดยอดวีรบุรุษของคนในดินแดนนี้ และยังเป็นผู้นำที่มีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ของแต่ละดินแดน แม้จะมีความต่างกันบ้างในแต่ละมิติเวลา แต่ทุกฉบับก็ยังกล่าวถึงการมีอยู่จริงทางประวัติศาสตร์ในแต่ละฉบับ อันแสดงให้เห็นถึงโยงใยตลอดจนความสัมพันธ์ของวรรณกรรมแต่ละฉบับที่มีความสอดคล้องกัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงวิถีแห่งอำนาจในแต่ละเล่มที่มีความสัมพันธ์กันและเป็นโครงข่ายทางอำนาจที่มีในดินแดนล้านนาและล้านช้างในอดีตกาล

จากโครงสร้างแห่งอำนาจที่วรรณกรรมท้าวอู๋ ท้าวเจือง ในฉบับต่าง ๆ ผู้วิจัยขอทำการวิเคราะห์อำนาจของวรรณกรรมให้เห็นเด่นชัดถึงอำนาจแห่งวรรณกรรมท้าวอู๋ ท้าวเจือง เพื่อให้เห็นแนวคิดทางอำนาจในรูปแบบอื่น ๆ เพื่อจะทำให้สามารถเห็นอำนาจในวรรณกรรมท้าวอู๋ ท้าวเจือง ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

โดยจะทำการแสดงให้เห็นอำนาจเป็นประเด็นอำนาจในฐานะวาทกรรม เอกลักษณะ ความหมาย เป็นเรื่องของการใช้อำนาจและความรุนแรงเข้าไปบังคับยึดเยียดความเป็นวาทกรรมชุดหนึ่ง ที่เก็บกด บดบัง ปิดกั้น ขจัด หรือทำลายมิให้สิ่งที่แตกต่างไปจากเอกลักษณะและความหมายของสิ่งที่วาทกรรมนั้นสร้างขึ้นมาปรากฏขึ้น มากกว่าเป็นเรื่องของการผูกติดกันอย่างเหนียวแน่นของคุณสมบัติเฉพาะ นั่นคือ จารีตปฏิบัติและกฎเกณฑ์ของสังคมในรูปของวาทกรรมและภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรมในเรื่องนั้น ๆ ต่างหากที่เป็นตัวกำหนดเอกลักษณะและความหมายให้เกิดขึ้น ดังนั้น เอกลักษณะและความหมายจึงมีลักษณะสั่นไหวเปลี่ยนแปลงไปตามวาทกรรมที่สร้างสิ่งเหล่านั้นขึ้นมา ไม่นั่นตายตัว หยุตหนึ่ง ดังนั้นเรื่องของวาทกรรมกับเรื่องอำนาจและความรุนแรงจึงแยกกันไม่ออก

สำหรับ มิเชล ฟูโก (Michel Foucault) แล้ววาทกรรมเป็นมากกว่าเรื่องของภาษาคำพูดหรือการตีความ แต่เป็นเรื่องของอำนาจและความรุนแรงที่แสดงออกมาในรูปของภาคปฏิบัติการจริงของวาทกรรมในสังคม การผลิตวาทกรรมจะถูกควบคุม คัดสรร จัดระบบ และแจกจ่ายภายใต้กฎเกณฑ์ชุดหนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่พลิกแพลงเพื่อให้มองไม่เห็นถึงอำนาจ และอันตราย รวมตลอดถึงความน่าเกลียด น่าสะพรึงกลัวของวาทกรรมเพื่อให้วาทกรรมดังกล่าวดำรงอยู่เหนือกว่าความเป็นเจ้าในสังคม ซึ่งกฎเกณฑ์ที่รู้จักกันดีคือการกีดกันปิดกั้น ในรูปแบบของการห้าม การสวมรอย การแทนที่

โดยอำนาจในฐานะวาทกรรมสามารถแยกเป็น

- อำนาจในแง่พื้นที่ ทำการวิเคราะห์ผ่านแนวคิดของนักวิชาการต่าง ๆ

ธงชัย วินิจจะกุล กล่าวว่าเมื่อมนุษย์กำหนดความหมายสิ่งหนึ่งขึ้นมาก็มักสร้างกฎเกณฑ์ หรือค่านิยมที่พึงปฏิบัติต่อสิ่งนั้นไว้ด้วย ซึ่งมีผลต่อความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรม และชีวิตทางสังคม ดังนั้นความหมายของพื้นที่และการปฏิบัติของมนุษย์ต่างส่งผลต่อกันและกัน ความเปลี่ยนแปลงด้านใดด้านหนึ่งย่อมมีผลต่ออีกด้านไปด้วย ซึ่งมนุษย์สร้างขึ้นเพื่อเป็นกรรมวิธี เพื่อใช้ประโยชน์จากพื้นที่นั้นและเป็นสิ่งบอกความหมายของพื้นที่นั้นด้วย นั่นคือสัญลักษณ์บอกความหมายของพื้นที่ ดินแดนตรงนั้นๆ เพื่อให้มนุษย์รู้ว่าพื้นที่นั้นคืออะไร จะใช้ทำอะไร จะปฏิบัติต่อกันอย่างไร ในกรณีที่รู้จักกันดีทั้งสัญลักษณ์และความหมายพื้นที่

ส่วนในทฤษฎีของเลอแอฟร์ นักทฤษฎีด้านพื้นที่เรียกเทคนิคการสร้างพื้นที่เชิงอำนาจว่า The production of space อันเป็นการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้กับพื้นที่ โดยระบุ/กำหนด บทบาท/หน้าที่ที่เฉพาะเจาะจงของพื้นที่นั้น ๆ เพื่อป้องกันมิให้มีการล่วงล้ำ/ละเมิดได้ ในขณะที่เดียวกันก็มีการกำหนดผู้ดูแลปกป้อง หรือผู้พิทักษ์ความศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่นั้น ๆ ไปพร้อม ๆ กันด้วย แต่ทั้งพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ และผู้พิทักษ์ความศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่จะเปลี่ยนแปลงแตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย นอกจากการทำให้พื้นที่มีความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยังมีเทคนิควิทยาการของพื้นที่อีกชนิดหนึ่ง ที่น่าจะกล่าวถึงในที่นี้ เทคนิคที่ว่านี้ได้แก่ หลักการเก็บกดปิดกั้นและหลักการ การแยกย่อยพื้นที่ โดยสถานที่เหล่านี้ เป็นสถานที่สร้างขึ้นเฉพาะสำหรับบุคคลประเภทหนึ่ง และมีหน้าที่เฉพาะแบบหนึ่งด้วย (อังกไนไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร,2542:184)

ในขณะนี้พื้นที่จึงมีใช้เรื่องที่ยุติหนึ่ง ตายตัว เป็นธรรมชาติ แต่มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้นพื้นที่ต่างๆจึงเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ทางสังคม ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่แสดงออกมาในรูปของสิ่งที่ห้อมล้อมอยู่ในสังคม จึงมีนัยแฝงเป็นพื้นที่เชิงการเมืองแบบหนึ่งด้วย อันเป็นเรื่องการเมืองเรื่องพื้นที่และเป็นพื้นที่ของการเมืองที่สังคมแต่ละแบบ แต่ละยุคสมัยผลิต/กำหนดขึ้น พื้นที่แต่ละยุคสมัย ก็จะมีภาคปฏิบัติการณ์ต่างกันไป ฉะนั้น พื้นที่จึงไม่ใช่เรื่องธรรมชาติล้วนๆ แต่พื้นที่เป็นเรื่องการช่วงชิงนำในการกำหนดกฎเกณฑ์ กติกา ในการสร้าง ควบคุม ตรวจสอบ การระบุ การให้คุณค่า ความหมาย และการกำหนดความสูงต่ำของพื้นที่แบบต่าง ๆ ในสังคม (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร , 2542 : 289)

สำหรับแนวคิดของฟูโก กล่าวว่ารำนาจอยู่ในรูปของการจัดวาง จัดระบบ ระเบียบของพื้นที่ และความสัมพันธ์บนพื้นฐานของพื้นที่ สำหรับฟูโก แม้แต่ร่างกายมนุษย์ก็ถือเป็นพื้นที่ชนิดหนึ่ง ในความหมายที่ว่ามีความหมาย นั่นคือ มืองค์ความรู้ มีระเบียบ กฎเกณฑ์ กติกาชุดหนึ่งกำกับเรื่องนี้อยู่ ฉะนั้นสำหรับฟูโกแล้ว อำนาจทุกชนิดจะต้องเกี่ยวข้องกับ การจัดระบบระเบียบของพื้นที่ ดังนั้นประวัติศาสตร์ที่ฟูโกศึกษาจึงเป็นประวัติศาสตร์ของความรู้ วาทกรรม ภาคปฏิบัติการณ์ต่างๆของวาทกรรม และผลลัพธ์รูปธรรมที่เกิดขึ้น โดยการศึกษา อำนาจผ่านทาง การจัดระเบียบพื้นที่ ทำให้สามารถมองความสัมพันธ์เชิงอำนาจในลักษณะที่เป็น ยุทธศาสตร์ของอำนาจอย่างการต่อต้านขัดขืนอำนาจผ่านการทำสงครามแย่งชิงพื้นที่ การยึดครองพื้นที่แบบต่าง ๆ ซึ่งพื้นที่ต่างๆสำหรับฟูโกคือที่ตั้งต่าง ๆ ของอำนาจ และเป็นพื้นที่ที่อำนาจและความรู้มาบรรจบกัน (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร,2542:193-195)

- อำนาจภาษา ทำการวิเคราะห์ผ่านแนวคิดของบาร์ตส์

ในทรรศนะของบาร์ตส์ อำนาจของระบบภาษามีได้อยู่ที่การกำหนดว่าให้พูดอะไร แต่อยู่ที่การบังคับให้ต้องพูด ฉะนั้นการพูดจึงมิใช่เพียงการสื่อสารอย่างที่เข้าใจ แต่การพูดคือการสยบยอม ทันที่ที่มีการพูด ก็จะเป็นการรับใช้ภาษา เนื่องจากเป็นการยืนยัน ตอกย้ำ สัญญาของภาษา ในความเห็นของบาร์ตส์ ยังมีทางออกจากอำนาจของภาษาคือการโกงภาษา ทำให้สามารถออกนอกเขตภาษาได้นั้นคือ วรรณคดี วรรณกรรม

ในความเห็นของบาร์ตส์ วรรณกรรมมีความสามารถปะทะต่อสู้กับอำนาจที่มาในรูปแบบของภาษาได้ 2 ระดับ

ประการแรก วรรณกรรมนำความรู้ต่างๆมาใช้ในอีกนัยยะหนึ่ง อันเป็นการพูดถึงความจริงแต่พูดในลักษณะที่ไม่จริง หรือพูดในลักษณะการแทนที่ความจริง และทำให้สามารถตั้งคำถามการเป็นตัวแทนของความจริง

ประการที่สอง วรรณกรรมในฐานะที่เป็นตัวบท มีความพลิวไหวของรูปสัญญะ จนมีผลทำให้ความหมายเป็นเรื่องที่ไม่ยุติเด็ดขาด

ลักษณะแนวคิดวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจืองในฐานะวาทกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับอำนาจในวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองนั้น จะมีการพิจารณาโดยไม่มองอำนาจเป็นสิ่งที่รุนแรงและหยาบกร้าน อย่างที่ทฤษฎีทางรัฐศาสตร์นิยมมองกัน แต่จะทำการพิจารณาอำนาจในแง่ขององค์ความรู้ วาทกรรม ความหมาย และสิ่งที่สังคมสร้างขึ้นมา โดยจะทำการพิจารณาอำนาจในฐานะวาทกรรม ที่แสดงอำนาจออกมาในวาทกรรมเชิงพื้นที่ และวาทกรรมอำนาจเชิงภาษา

กล่าวได้ว่าวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจืองที่ปรากฏ ในตำนานพื้นเมืองต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็น ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ทั้ง 4 ฉบับ เป็นเพียงการสร้างวาทกรรมชุดหนึ่ง ที่ถูกสรรสร้างขึ้นในดินแดนแถบนี้ วาทกรรมแห่งอำนาจที่สรรสร้างมาอย่างแยบยลในรูปวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจืองนั้น นอกจากทำหน้าที่ในการอำพรางเพื่อไม่ให้มองเห็นถึงอำนาจ และอันตรายที่แท้จริงของวรรณกรรมที่สยบงามและให้ความบันเทิงแล้ว อำนาจของวาทกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ถือเป็นอำนาจที่ได้รับการเปลี่ยนรูป โดยมีได้เป็นอำนาจที่หยาบกร้านและความรุนแรงอย่างที่คุณทั่วไปเข้าใจกัน แต่อำนาจวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจืองจะถูกดัดแปลงให้มาในรูปแบบของ ความรู้ความจริง ว่าด้วยเรื่องผู้นำร่วมที่มีความเป็นวีรบุรุษของเผ่าพันธุ์ ซึ่งวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง สามารถปกปิดธาตุแท้และความน่ากลัวของอำนาจได้อย่างแนบเนียนผ่านรูปวรรณกรรม

ความสำเร็จของวาทกรรมแห่งอำนาจในรูปวาทกรรมท้าวสูง ท้าวเจือง นั้นอยู่ที่การสามารถในการปกปิดอำพรางกลไกแห่งอำนาจได้อย่างแนบเนียน และกลไกที่สำคัญในการปกปิดนั้นคือ วัฒนธรรม และวิถีชีวิตของคนในสังคม

วาทกรรมท้าวสูง ท้าวเจืองนั้น เมื่อมีการถ่ายทอดเกิดขึ้น จะเป็นการตอกย้ำเกิดขึ้น และมีการผลิตซ้ำของสิ่งที่มีการถ่ายทอด สังเกตได้จากวาทกรรมท้าวสูง ท้าวเจืองนั้นมีหลากหลายฉบับ ไม่ว่าจะเป็นฉบับล้านช้าง ดำนานเมืองเชียงใหม่ พงศาวดารเงินยาง เชียงแสนฉบับที่ 1 และ 2 ทุกฉบับล้วนมีการถ่ายทอด และผลติดอย่างต่อเนื่อง อันเป็นเสมือนการตอกย้ำวาทกรรมแห่งอำนาจในรูปวาทกรรม วาทกรรมอำนาจทำให้สามารถมองเห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคมในอดีตแถบนี้ว่าจะไม่สามารถดำรงอยู่ หรือบังคับใช้ได้ หากไม่มีการผลิตและการเผยแพร่หน้าที่ของวาทกรรมนั้นผ่านวาทกรรม ดังนั้นการที่วาทกรรมท้าวสูงท้าวเจืองใน ดำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวสูงท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ทั้ง 4 ฉบับเป็นการผลิตและตอกย้ำ ความจริงผ่านอำนาจ และมนุษย์ก็ไม่สามารถใช้อำนาจได้ ยกเว้นการใช้อำนาจผ่านการผลิตความจริง

โดยสามารถวิเคราะห์วาทกรรมท้าวสูง ท้าวเจือง แยกออกเป็นประเด็นได้ดังนี้

ประเด็นแรก วาทกรรมที่ถูกสร้างขึ้นในรูปวีรบุรุษ จากที่กล่าวมาข้างต้นพอที่จะกล่าวได้ว่า วาทกรรมท้าวสูง ท้าวเจือง นั้นเป็นวาทกรรมแห่งอำนาจรูปแบบหนึ่ง โดยเป็นวาทกรรมที่สร้างความหมายผ่านตัวละครชื่อ ท้าวสูง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำหรือวีรบุรุษร่วมของผู้คนในแถบนี้ในอดีตกาล ผ่านลักษณะการเป็นผู้นำในดินแดนแถบนี้ ในลักษณะผู้นำในแบบต่าง ๆ ของดินแดนนี้

ดำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ กล่าวถึงท้าวสูง ท้าวเจือง

- ในฐานะผู้นำที่มีการสืบเชื้อสายมาจากลวจังกราช โดยในดำนานเล่าว่าปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เป็นเทพที่เสด็จลงมาจากสวรรค์ ดังนั้นท้าวสูง ท้าวเจืองจึงมีฐานะเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเทพ

- กล่าวถึงการที่ท้าวเจือง ได้มีช้างทรงที่มีอิทธิฤทธิ์

พงศาวดารเงินยางเชียงแสนฉบับที่ 1 กล่าวถึงท้าวสูง ท้าวเจือง

- ในฐานะผู้นำที่ในฐานะผู้นำที่มีการสืบเชื้อสายมาจากลวจักรราช โดยในตำนานเล่าว่าปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เป็นเทพที่เสด็จลงมาจกสวรรค์ ดังนั้นท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองจึงมีฐานะเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเทพ

- ตอนประสูติธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกิดอาการผิดปกติ
- ความสามารถในการพูดได้ตั้งแต่เกิด
- คน สัตว์ และสิ่งของอุบัติขึ้นเป็นลุ่มเป็นก้อน เมื่อท้าวเจือง กำเนิดมีเครื่องทิพย์ 3 ประการ คือ พระแสงทิพย์ ตะบองทิพย์ และคนโทหิน

- คำทำนายดวงชะตาที่ว่า เมื่อเจริญวัยขึ้นจะได้เป็นเอกราชปราบชมพูทวีปทั้งหมด มีเดชานุภาพมาก แต่เหาะเหินเดินอากาศไม่ได้

- กล่าวถึงการที่ท้าวเจือง ได้มีช้างทรงที่มีอิทธิฤทธิ์ที่สามารถทำให้พระองค์สามารถครองโลกได้ เพราะช้าง 3 เชือกมีอิทธิฤทธิ์แตกต่างกันออกไป

พงศาวดารเงินยางเชียงแสนฉบับที่ 2 กล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง

- ในฐานะผู้นำที่ในฐานะผู้นำที่มีการสืบเชื้อสายมาจากลวจักรราช โดยในตำนานเล่าว่าปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เป็นเทพที่เสด็จลงมาจกสวรรค์ ดังนั้นท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองจึงมีฐานะเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเทพ

- กล่าวถึงการได้ช้างว่าท้าวเจืองได้มาจากแม่น้ำคำตามคำแนะนำของโหร

ฉบับล้านช้าง กล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง

- ในฐานะผู้นำที่เป็นลูกเทพมาก่อน ลงมาตามคำบัญชาของเทพ
- คำทำนายดวงชะตาที่ว่า จะประสบความสำเร็จเมื่อเยาว์วัยเพราะฉะนั้นจะกำพร้าพระบิดา แต่เมื่อเจริญวัยขึ้นจะมีเดชานุภาพมากสามารถปราบและเป็นใหญ่ในสองเมือง

- ได้ดาบวิเศษพร้อมข้อมเงิน 1 คู่

วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองทั้ง 4 ฉบับนั้น ได้มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในลักษณะต่าง ๆ แต่ทุกฉบับได้มีการกล่าวถึงลักษณะที่มีความคล้ายคลึงกันคือเป็นผู้นำที่มีความเก่งกล้าสามารถเป็นที่เลื่องลือ ทั้งยังมีชื่อว่าเป็นบรรพบุรุษของผู้นำหลายแคว้นแคว้น และเป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะพิเศษ ไม่ว่าจะ เป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับเทพ มีเหตุมหัศจรรย์ตอนประสูติ คำทำนายจากดวงชะตา และความแข็งแกร่งและคงกระพันนี้อาจพอ

สรุปได้ว่า จากการเปรียบเทียบลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นนั้น พอที่จะสะท้อนถึงคุณลักษณะผู้นำของท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง

อีกนัยยะหนึ่งการสะท้อนลักษณะความเป็นผู้นำผ่านวรรณกรรมเล่มต่าง ๆ นั้น อาจเป็นการสะท้อนลักษณะผู้นำของผู้คนในดินแดนนี้ ที่ผู้คนในแถบนี้ต้องการผ่านตัววรรณกรรมก็ได้ กล่าวได้ว่าวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองเป็นวรรณกรรมที่กล่าวถึงวีรบุรุษที่มีลักษณะร่วมกันของผู้คนในสังคมในดินแดนล้านนา และล้านช้างได้อย่างกลมกลืน

ดังนั้นวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง นอกจากจะกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะวีรบุรุษของดินแดนแถบล้านนาและล้านช้างแล้ว ยังอาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองนั้น อาจเป็นการสร้างความหมายเพื่อทำการปกปิดความจริงในอดีตบางอย่างที่ผู้สร้างวรรณกรรมต้องการปกปิดไว้ โดยท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง นั้นอาจจะเป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความหมายใดความหมายหนึ่ง อย่างการเป็นวีรบุรุษของคนในแถบนี้ หรือเพื่อทำลายความจริงอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อการปกครองคนแถบนี้ให้หมดไป และเป็นการสร้างความหมายออกมาในรูปความเป็นวีรบุรุษให้คนในแถบนี้นับถือ เพื่อเป็นการปกปิดความหมายเดิมที่ผู้สร้างพยายามปกปิดอยู่

การคงอยู่ของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองนั้นสังเกตได้ว่าจะมีลักษณะไม่ตายตัวสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ดังเห็นได้จากวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองที่มีหลากหลายฉบับ แต่ถึงอย่างไรในความหลากหลายของวรรณกรรมก็มีความเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นวรรณกรรมร่วม ที่มีท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะการเป็นผู้นำและวีรบุรุษทางวัฒนธรรม จากนั้นพอจะกล่าวได้ว่าเรื่องของวาทกรรมเรื่องอำนาจในวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ที่กล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะผู้นำและวีรบุรุษร่วมของผู้คนในดินแดนล้านนาและล้านช้างนั้นเป็นเพียงการสรรสร้างทางวาทกรรมอำนาจรูปแบบหนึ่ง

ประเด็นที่สอง วาทกรรมที่สรรสร้างในรูปความจริง เห็นได้ว่าวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองนั้นเป็นวาทกรรมอำนาจที่มากกว่าเรื่อง คำพูดหรือการตีความ แต่เป็นเรื่องของอำนาจและความรุนแรงที่แสดงออกมาในรูปของความจริง ผ่านตัวตนความมีอยู่จริงของวีรบุรุษนามว่า ท้าวฮุ่งหรือท้าวเจือง ที่ผู้คนในดินแดนล้านนาและล้านช้างถือเป็นผู้นำและวีรบุรุษของตน ผ่านการมีตัวตนจริงในประวัติศาสตร์ของแต่ละดินแดน ที่วาทกรรมประวัติศาสตร์ได้สรรสร้างไว้ ดังเห็นได้จากตำนานพื้นเมืองทั้ง 4 ฉบับ ได้กล่าวถึงการมีตัวตนอยู่ของท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในสมัยนั้น

ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ กล่าวถึงการมีชีวิตอยู่จริงของท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองว่า น่าจะมีชีวิตอยู่ในช่วงปีพุทธศักราช 1617 -1694 หรือเกิดประมาณปีจุลศักราช 436 ช่วงที่มีชีวิตอยู่ใน

เนื้อหาได้มีการกล่าวถึงว่ามีการราชาภิเษกเป็นเอกราชที่เมืองแควมะกันในปีพุทธศักราช 1677 และตายในปีจุลศักราช 513

ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง ไม่ได้มีการให้รายละเอียดถึงการมีชีวิตอยู่จริงของท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองไว้เลย

พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 กล่าวถึงการมีชีวิตอยู่จริงของท้าวฮุ่งท้าวเจืองว่า น่าจะมีชีวิตอยู่ในช่วงปีพุทธศักราช 1604-1705 หรือเกิดประมาณปีจุลศักราช 421 ในช่วงที่มีชีวิตได้มีการปราบเมืองว่องจาร์กหลักศิลาที่มิดิลา เมื่อปีพุทธศักราช 1683 และตายในปีจุลศักราช 524

พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 2 กล่าวถึงการมีชีวิตอยู่จริงของท้าวฮุ่งท้าวเจืองว่าการเกิดของท้าวฮุ่งท้าวเจืองจะไม่แน่ชัดนักแต่มีการกล่าวถึงเนื้อความตอนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นตอนจอมผาเรืองสินพระชนม์ เมื่อปีพุทธศักราช 1659 ลาวอ้ายเจืองสินพระชนม์ เมื่อปีพุทธศักราช 1664 ลาวชินสินพระชนม์ เมื่อปีพุทธศักราช 1665 และการถึงการตายว่า น่าจะเสียชีวิตประมาณปีพุทธศักราช 1735 หรือประมาณจุลศักราช 554

จากวรรณกรรมทั้ง 4 ฉบับ แสดงให้เห็นว่า วาทกรรมว่าด้วยความจริงเกี่ยวกับท้าวฮุ่งท้าวเจือง น่าจะเป็นบุคคลที่มีชีวิตอยู่จริงอยู่ตอนใดตอนหนึ่งระหว่าง พุทธศักราช 1617-1705และน่าจะเสียชีวิตเมื่อมีอายุประมาณ 74-80 ปี โดยท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง น่าจะเป็นบุคคลที่มีอยู่จริงในยุคสมัยนั้น แม้จะมีความแตกต่างกันในแง่มิติเวลา แต่ทุกฉบับก็สะท้อนเกี่ยวกับท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองตรงกันในแง่ของผู้หน้าที่ยิ่งใหญ่และมีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ของดินแดนล้านนา ล้านช้าง อันแสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจือง เป็นการผลิตวาทกรรมในฐานะความจริงทางสังคม ในฐานะวาทกรรมทางประวัติศาสตร์ ที่ถูกสรรสร้างมาภายใต้กฎเกณฑ์ชุดหนึ่งๆ ที่วาทกรรมความจริงพยายามสร้างขึ้นในดินแดนล้านนา ล้านช้าง

วาทกรรมความจริงในรูปวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจือง นั้นได้ทำหน้าที่ในการพลิกแพลงอำพรางเพื่อมิให้มองเห็นถึงอำนาจ และอันตราย รวมตลอดถึงความน่าเกลียด น่าสะพรึงกลัวของวาทกรรมเพื่อให้วาทกรรมดังกล่าวสามารถคงอยู่ในสังคมในแถบนี้ ดังเห็นได้จากการที่วรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจือง ในฉบับต่าง ๆ แสดงให้เห็นถึงความสวยงามของกลอนและบทกวี ความยิ่งใหญ่อลังการของเนื้อหา ตลอดจนความไพเราะ จนคนทั่วไปอาจคิดว่าเป็นเพียงวรรณกรรมที่มีความยิ่งใหญ่ สวยงามอลังการเรื่องหนึ่ง และนี่เป็นเพียงการช้อนเร้นและความน่ากลัวของอำนาจ อำนาจที่น่ากลัวที่ถูกสรรสร้างผ่านการมีอยู่จริงทางประวัติศาสตร์ ที่

ไม่มีใครล่วงรู้ถึงความจริงข้อนั้นว่ามีอยู่จริงหรือเปล่า นี่คือความน่ากลัวของวาทกรรมในการสร้างสิ่งที่มีอยู่จริงหรือไม่ที่อยู่จริง ให้เป็นความจริงทางประวัติศาสตร์

ส่วนแหล่งที่สร้างกฎเกณฑ์ความจริงที่สำคัญในสังคมนั้น ได้แก่ อำนาจ อันแสดงผ่านความจริงในรูป ตำนาน ประวัติศาสตร์ วรรณกรรม ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ อันเป็นอำนาจที่ได้ปกปิดตัวตนที่แท้จริงของความรุนแรง แต่แสดงออกมาในรูปของความรู้ ความจริงว่าด้วยเรื่องนั้น ๆ และมีลักษณะความเป็นเอกภาพ และสามารถผสมกลมกลืนกับท้องถิ่นนั้นได้เป็นอย่างดี ดังเห็นได้จากวรรณกรรมท้าวสุ่งท้าวเจืองใน ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวสุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ทั้งสี่ฉบับสามารถกลมกลืนเข้ากับผู้คนในสังคมได้เป็นอย่างดี จนคนในสังคมกล่าวได้ว่าเรื่องท้าวสุ่ง ท้าวเจืองเป็นวีรบุรุษของตน ถึงแม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในรายละเอียดของเนื้อหา แต่ในโครงสร้างของเรื่อง แล้วมีความคล้ายคลึงกันเป็นอย่างมาก อันแสดงให้เห็นถึงความกลมกลืนของเนื้อหา ตลอดจนความเป็นเอกภาพในงานวรรณกรรม สิ่งเหล่านั้นล้วนแต่เป็นพลังของอำนาจที่ต้องการครอบงำมนุษย์ทั้งสิ้น เห็นได้ว่าความรู้และอำนาจเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ จนเป็นเสมือนสิ่งเดียวกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่าความโดดเด่นของวาทกรรมท้าวสุ่งท้าวเจืองใน ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวสุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ทั้งสี่ฉบับ อยู่ที่การผลิตหรือการสร้าง สิ่งที่เรียกว่าอำนาจ โดยวรรณกรรมจะสร้างมาในรูปความรู้ และความจริง และภาคปฏิบัติของความจริง ดังนั้น สำหรับวาทกรรมที่สร้างขึ้นมาในรูปวรรณกรรมท้าวสุ่งท้าวเจืองนั้น เมื่อมีการถ่ายทอดเกิดขึ้น จะเป็นการตอกย้ำ ผลิตซ้ำกฎเกณฑ์ของสิ่งที่มีการถ่ายทอด ทำให้สามารถเห็นถึงโยงใยของความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคมว่าจะไม่สามารถก่อตัว ดำรงอยู่ หากไม่มีการผลิต การสะสม และการเผยแพร่หน้าที่ของวาทกรรม ถ้าไม่มีวาทกรรมว่าด้วยความจริง ก็ไม่มีการใช้อำนาจ ดังนั้นการที่วรรณกรรมท้าวสุ่งท้าวเจืองใน ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวสุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 มีอยู่เป็นการที่มนุษย์ผลิตความจริงผ่านอำนาจ และมนุษย์ก็ไม่สามารถใช้อำนาจ ยกเว้นผ่านการผลิตความจริง และความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจกับความจริงนี้สามารถพบเห็นได้ในทุกสังคม ที่สิ่งนั้นดำรงอยู่แล้วตลอดจนฝังรากลึกอยู่ในเครือข่ายโยงใยสังคม และมองเห็นการเปลี่ยนแปลงมากกว่าความเป็นเอกภาพ แน่นนอน ดายตัวของสรรพสิ่งต่างๆในสังคมด้วย วรรณกรรมแห่งอำนาจจะมีการไหลเวียนแบบลูกโซ่ ไม่มีใครสามารถหยิบฉวยไว้ในมือได้ เพราะอำนาจเป็นเรื่องการใช้ ผู้อ่านจึงเป็นเพียงกลไกหนึ่งของอำนาจ อำนาจถูกใช้ผ่านมนุษย์ มนุษย์เป็นผลผลิตของอำนาจไม่ใช่เป้าหมายอำนาจ อำนาจสร้างเครือข่ายของตนเองเพื่อใช้เป็นเส้นทางเดิน มิใช่การมองอำนาจแบบไหลลง แต่ต้องเป็นการมองอำนาจแบบไหลขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจถึงเส้นทางโคจรเฉพาะของอำนาจแต่ละชนิด ว่า

ต่างก็มีประวัติศาสตร์ เทคนิค ยุทธศาสตร์ของตัวเอง เพื่อที่จะสามารถเข้าใจได้ว่าอำนาจมีการ
 ใช้การเปลี่ยนแปลง เกิดกด แทนที่ ขยาย สวมรอยอย่างไร ตลอดจนเป็นการดูถึงกลไกใน
 ระดับย่อยของอำนาจ ดังนั้นวรรณกรรมท้าวสูงท้าวเจือง น่าเป็นเพียงผลผลิตของวาทกรรมชุด
 หนึ่งเท่านั้น อันถือเป็นสุดยอดของอำนาจ ดังนั้นความจริงกับอำนาจจึงเป็นสิ่งที่แยกกันไม่
 ออก อำนาจผลิตและรักษาความจริง เกิดผลลัพธ์ของอำนาจที่จรรโลงความจริงไว้ และนี่คือ
 ระบบของความจริง ซึ่งวรรณกรรมท้าวสูง ท้าวเจือง สามารถชี้ให้เห็นถึงวาทกรรมอำนาจใน
 รูปวรรณกรรม ว่าวรรณกรรมนั้นมีได้เป็นเพียงแค่สิ่งให้ความบันเทิงเพียงอย่างเดียว แต่
 วรรณกรรมท้าวสูง ท้าวเจือง ถือเป็นวาทกรรมอำนาจที่มาในรูปความสำนึกร่วมทางสังคม
 เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้คนในดินแดนล้านนาและล้านช้างนับถือ ผ่านตัวการสร้างผู้นำและวีรบุรุษของคน
 ในดินแดนนี้เพื่อตอกย้ำ ความศักดิ์สิทธิ์ของวรรณกรรมท้าวสูง ท้าวเจือง ในดินแดนแถบนี้ใน
 พื้นที่ต่าง ๆ โดยผู้คนในแถบนี้รับรู้อย่างไม่เคยรู้ถึงอำนาจของวาทกรรมนี้ เพราะวาทกรรมนี้
 สร้างผ่านรูปวรรณกรรมที่ดูไม่มีพิษภัย ไร้ซึ่งความน่ากลัว และนี่คือเสน่ห์ของวาทกรรมอำนาจ
 ในการอำพรางและปกปิดอำนาจที่ดูหยาบกร้าน ให้ดูไหลลื่นจนกลมกลืนกับวิถีชีวิตของผู้คนใน
 แถบนี้ และนี่คือความโดดเด่นและความน่ากลัวของวาทกรรมอำนาจผ่านตัววรรณกรรมที่มีต่อ
 คนในดินแดนนี้ ที่แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงวิถีอำนาจยุคใหม่ที่ปราศจากความรุนแรง แต่ดู
 อ่อนนุ่มและแทรกซึมได้มากกว่าอำนาจที่หยาบกร้านทั่วไป ตลอดจนคงอยู่และเปลี่ยนรูปได้
 อย่างกลมกลืน ณ เวลาต่าง ๆ ได้ดีกว่าอำนาจที่หยาบกร้าน

ตารางแสดงการเปรียบเทียบวาทกรรมที่แสดงในท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองฉบับต่าง ๆ

วาทกรรม ท้าวฮุ่งท้าวเจือง	วาทกรรมในรูปวีรบุรุษ	วาทกรรมในรูปความจริงทางประวัติศาสตร์
ฉบับตำนานเมืองเชียงใหม่	<ul style="list-style-type: none"> - ในฐานะผู้นำที่มีการสืบเชื้อสายมาจากลวจังกราช โดยในตำนานเล่าว่าปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เป็นเทพที่เสด็จลงมาจากสวรรค์ ดังนั้นท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองจึงมีฐานะเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเทพ - กล่าวถึงการที่ท้าวเจือง ได้มีช้างทรงที่มีอิทธิฤทธิ์ 	<ul style="list-style-type: none"> - กล่าวถึงการมีชีวิตอยู่จริงของท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองว่า น่าจะมีชีวิตอยู่ในช่วงปีพุทธศักราช 1617 -1694 หรือเกิดประมาณปีจุลศักราช 436 และตายในปีจุลศักราช 513
ฉบับพงศาวดารเงินยางเชียงแสนฉบับที่ 1	<ul style="list-style-type: none"> - ในฐานะผู้นำที่มีการสืบเชื้อสายมาจากลวจังกราช โดยในตำนานเล่าว่าปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เป็นเทพที่เสด็จลงมาจากสวรรค์ ดังนั้นท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองจึงมีฐานะเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเทพ - ตอน ประสูติ ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมเกิดอาการผิดปกติ - ความสามารถในการพูดได้ตั้งแต่เกิด - คน สัตว์ และสิ่งของอุบัติขึ้นเป็นสิ่งคู่บารมี เมื่อท้าวเจือง กำเนิดมีเครื่องทิพย์ 3 ประการ คือ พระแสงทิพย์ ตะบองทิพย์ และคนโทหิน - คำทำนายดวงชะตาที่ว่า เมื่อเจริญวัยขึ้นจะได้เป็นเอกราชปราบชมพูทวีปทั้งมวล มีเดชานุภาพมาก แต่หาจะเห็นเดินอากาศไม่ได้ - กล่าวถึงการที่ท้าวเจือง ได้มีช้างทรงที่มีอิทธิฤทธิ์ที่สามารถทำให้พระองค์สามารถครองโลกได้ เพราะช้าง 3 เชือกมีอิทธิฤทธิ์แตกต่างกันออกไป 	<ul style="list-style-type: none"> - กล่าวถึงการมีชีวิตอยู่จริงของท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองว่า น่าจะมีชีวิตอยู่ในช่วงปีพุทธศักราช 1604-1705 หรือเกิดประมาณปีจุลศักราช 421 ในช่วงที่มีชีวิตได้มีการปราบเมืองว่องจาร์กหลักศิลาที่มีกิลลา เมื่อปีพุทธศักราช 1683 และตายในปีจุลศักราช 524

ท้าวฮุ่งท้าวเจือง	วาทกรรมในรูปวีรบุรุษ	วาทกรรมในรูปความจริงทางประวัติศาสตร์
ฉบับพงศาวดารเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 2	<ul style="list-style-type: none"> - ในฐานะผู้นำที่ในฐานะผู้นำที่มีการรบเชื้อสายมาจากลาวจังกราช โดยในตำนานกล่าวปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์เป็นเทพที่สถิตจลงมาจากสวรรค์ ดังนั้นท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองจึงมีฐานะเป็นผู้สืบเชื้อสายจากเทพ - กล่าวถึงการได้ช้างว่าท้าวเจืองได้มาจากแม่น้ำคำตามคำแนะนำของโหร 	<ul style="list-style-type: none"> - กล่าวถึงการมีชีวิตอยู่จริงของท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองว่าการเกิดของท้าวฮุ่งท้าวเจืองสู้จะไม่แน่ชัดนักแต่มีการกล่าวถึงเนื้อความตอนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นตอนจอมผาเรื่องสิ้นพระชนม์ เมื่อปีพุทธศักราช 1659 ลาวย้ายเจืองสิ้นพระชนม์ เมื่อปีพุทธศักราช 1664 ลาวชินสิ้นพระชนม์ เมื่อปีพุทธศักราช 1665 และการถึงการตายว่าน่าจะเสียชีวิตประมาณปีพุทธศักราช 1735 หรือประมาณจุลศักราช 554
ฉบับล้านช้าง	<ul style="list-style-type: none"> - ในฐานะผู้นำที่เป็นลูกเทพมาก่อนลงมาตามคำบัญชาของเทพ - คำทำนายดวงชะตาที่ว่า จะประสบความสำเร็จเมื่อเยาว์วัยเพราะฉะนั้นจะกำพร้าพระบิดา แต่เมื่อเจริญวัยขึ้นจะมีเดชาบุภาพมากสามารถปราบและเป็นใหญ่ในสองเมือง - ได้ดาบวิเศษพร้อมหม่องเงิน 1 คู่ 	<ul style="list-style-type: none"> - ในฉบับล้านช้างมิได้มีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับการมีชีวิตอยู่ของท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองไว้เลย

นอกจากจะมองอำนาจในฐานะวาทกรรมแล้ว วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ยังสามารถมองวาทกรรมในรูปแบบอื่น ๆ โดยวาทกรรมอำนาจที่จะพิจารณาในหัวข้อต่อไป จะเป็นการพิจารณาวาทกรรมในฐานะวาทกรรมเชิงพื้นที่ โดยทำการศึกษารูปแบบวาทกรรมผ่านรูปวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง

อำนาจในฐานะวาทกรรมเชิงพื้นที่

อำนาจในฐานะวาทกรรมเชิงพื้นที่ ของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ซึ่งแสดงออกถึงอำนาจของพื้นที่ที่ซ่อนอยู่ในรูปวรรณกรรมที่ว่าด้วยความจริง ความจริงที่ถูกสร้างขึ้นมาในรูปวรรณกรรมทั้ง 4 ฉบับ ไม่ว่าจะเป็นใน ด่านานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ล้วนแสดงให้เห็นถึงอำนาจของพื้นที่ในการครอบคลุมความเชื่อของผู้คนในดินแดนล้านนาและล้านช้าง อันเป็นความเชื่อในวงกว้างเกี่ยวกับสุดยอดผู้นำและวีรบุรุษของผู้คนในแถบดินแดนนี้ ผ่านการสร้างเส้นทางอำนาจในวรรณกรรมในฉบับต่าง ๆ ซึ่งแต่ละฉบับล้วนแสดงให้เห็นถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะผู้นำของตน การกล่าวถึงในแต่ละฉบับนั้นล้วนแสดงให้เห็นถึงการเชื่อในผู้นำของตน การสร้างอำนาจวาทกรรมเชิงพื้นที่ในวรรณกรรมทั้ง 4 ฉบับ สามารถชี้ให้เห็นถึงอำนาจเชิงพื้นที่ในวิถีของการสร้างอำนาจได้อย่างชัดเจน โดยสามารถแบ่งเป็นประเด็นแห่งวิถีอำนาจได้เป็นประเด็นดังนี้คือ

- ท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะสัญลักษณ์ทางสังคมวัฒนธรรม
- ท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ การปิดกั้น และการให้ความหมาย
- ท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง การจัดวาง การแทนที่ การจัดระเบียบ

สัญลักษณ์ทางสังคมวัฒนธรรม ผ่านกระบวนการในการสร้างผู้นำและวีรบุรุษในวรรณกรรมฉบับต่าง ๆ

ด่านานพื้นเมืองเชียงใหม่ ที่มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำและวีรบุรุษของตน ดังนั้นท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองจึงถือเป็นสัญลักษณ์ ของคนในพื้นที่นั้นผ่านกระบวนการสร้างตัวตนทางประวัติศาสตร์ในพื้นที่

ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง ที่มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำและวีรบุรุษของตนเหมือนดินแดนอื่น ท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองจึงถือเป็นสัญลักษณ์ ของคนในพื้นที่นั้นผ่านกระบวนการสร้างตัวตนทางประวัติศาสตร์ในพื้นที่

พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในลักษณะของการเป็นผู้นำและวีรบุรุษในดินแดนนี้ ตลอดจนเป็นสัญลักษณ์ของคนในดินแดนนี้ อย่างที่แยกกันไม่ออก เหมือนพื้นที่ในดินแดนนี้บริเวณอื่น

พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 2 มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในลักษณะของผู้นำและวีรบุรุษไม่ต่างจากฉบับอื่น ๆ แตกต่างกันเพียงพื้นที่เท่านั้น

พอที่จะกล่าวได้ว่าวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ถือเป็นวรรณกรรมเกี่ยวกับผู้นำ และวีรบุรุษของผู้นั้นในดินแดนล้านนา ล้านช้างใน ดั้งที่ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ทั้งสี่ฉบับกล่าวถึง อันเป็นสิ่งที่ผู้คนในอดีตกาลสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมา ผ่านตัวการสร้างผู้นำทางวัฒนธรรมร่วมนาม ท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ซึ่งถือเป็นผู้นำที่คนในดินแดนนี้ยกย่องในฐานะวีรบุรุษ อันมีผลต่อความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรม และชีวิตทางสังคมของผู้คนในดินแดนล้านนา ล้านช้าง เป็นวงกว้าง โดยในแต่ละฉบับได้มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในลักษณะเดียวกัน คือในคุณลักษณะของความเป็นผู้นำที่เก่งกาจในดินแดนนี้ ซึ่งส่งผลต่อความเชื่อของคนในบริเวณนี้ว่าท้าวฮุ่ง หรือท้าวเจือง ถือเป็นสัญลักษณ์ของผู้นำในดินแดนนี้ ไม่ว่าจะมาจากใน ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ทั้งสี่ฉบับ มีการกล่าวตรงกันถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนในแต่ละฉบับ แม้จะมีความแตกต่างกันบ้างในตัวขอเนื้อหา แต่ก็มีความคล้ายคลึงกันในเชิงโครงสร้างทางเนื้อหา ซึ่งถือว่าเนื้อหาที่ไม่เหมือนกันอาจจะมีสาเหตุจากหลาย ๆ ปัจจัย ไม่ว่าจะมาจากกรบอกล่ามายาวนานทำให้เนื้อหาเปลี่ยนไปเมื่อมีการถ่ายทอดหลายครั้ง หรือสาเหตุจากการที่นำไปปรับให้เข้ากับสังคมและวิถีชีวิตของผู้คนในดินแดนนั้น ทำให้เนื้อหาแต่ละฉบับมีความคลาดเคลื่อนกันไปบ้าง แต่ถึงอย่างไรเนื้อหาโครงสร้างหลักของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ก็ยังคงคล้ายคลึงกัน เพราะถ้าเนื้อหาของแต่ละฉบับมีความแตกต่างกันมากเกินไป ทำให้ความหมายของท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองที่มีอยู่ในตัววรรณกรรมเปลี่ยน อาจส่งผลต่อพื้นที่ความเชื่อของผู้คนในสังคมล้านนา ล้านช้างอย่างใดอย่างหนึ่งการเปลี่ยนความหมาย มีผลหรือมีความสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของการรับรู้และการปฏิบัติของมนุษย์ ที่กำหนดกฎเกณฑ์ระเบียบปฏิบัติในพื้นที่นั้นๆ และเมื่อพื้นที่เปลี่ยน ระเบียบกฎเกณฑ์ย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย ดังนั้นความหมายของวีรบุรุษนามท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองถือเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจในเชิงพื้นที่ในดินแดนล้านนา ล้านช้าง และทางกลับกันความหมายของคนในดินแดนล้านนา ล้านช้างก็บอกความหมายการคงอยู่ของท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ทั้งสองสิ่งถือเป็นสิ่งที่เกี่ยวพันกันในโครงสร้างอำนาจผ่านตัวการสร้างอาณาเขตทางพื้นที่ในดินแดนล้านนาและล้านช้างที่มีต่อผู้คนในอดีตกาลผ่านการสร้างสัญลักษณ์ทางพื้นที่ ถือเป็นอำนาจทางพื้นที่ผ่านตัวตนการสร้างสัญลักษณ์ผู้นำและวีรบุรุษของดินแดนล้านนา ล้านช้าง

การสร้างความศักดิ์สิทธิ์ การปิดกั้น และการให้ความหมาย นักทฤษฎีด้านพื้นที่เรียกเทคนิคการสร้างพื้นที่เชิงอำนาจว่า The production of space อันเป็นการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้กับพื้นที่ ด้วยกำหนดบทบาทและหน้าที่ที่ของพื้นที่นั้น ๆ เพื่อป้องกันมิให้มีการล่วงล้ำ ละเมิดได้ ในขณะที่เดียวกันก็มีการกำหนดผู้ดูแลปกป้อง หรือผู้พิทักษ์ความศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่นั้น ๆ ไปพร้อมๆ กันด้วย นอกจากทำให้พื้นที่มีความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยังมีการเก็บกตปิดกั้นพื้นที่ โดยสร้างสถานที่เหล่านี้ให้เหมาะกับบุคคลประเภทหนึ่ง ประเภทใด ดังจะ

เห็นได้จากวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ทั้ง 4 ฉบับ ในการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้แก่ วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ผ่านตัวบทของคำว่าผู้นำที่ยิ่งใหญ่ในพื้นที่

ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ในการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้แก่พื้นที่ตอนบนของ ประเทศไทยในปัจจุบัน ผ่านวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำที่ยิ่งใหญ่ของคนในบริเวณ นี้ โดยท้าวฮุ่งท้าวเจืองถือเป็นผู้พิทักษ์ความศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่ ครอบคลุมยังมีคนเคารพและรับรู้ ความศักดิ์สิทธิ์ก็ยังคงดำเนินต่อไป โดยความเชื่อเกี่ยวกับท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง เป็นเสมือน สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของคนในพื้นที่นี้ โดยผู้คนรับรู้และขัดเกลาจนคนในสังคมบริเวณนี้ เชื่อถือและให้ความเคารพ โดยการถ่ายทอดถูกถ่ายทอดผ่านวิถีชีวิตของคนในสังคมผ่าน วัฒนธรรมความเชื่อของผู้คนในพื้นที่

ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง ถือเป็น การสร้างความศักดิ์สิทธิ์แก่พื้นที่ไม่ต่างอะไร จากตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ อาจจะมี ความแตกต่างกันบ้างในแง่เนื้อหา แต่ความต่างนี้เป็น ความต่างที่สร้างมาเพื่อการปรับ เพื่อการรับรู้ให้เหมาะสมกับผู้คนในบริเวณนี้ ผ่านวาทกรรม พื้นที่ในดินแดนตอนขวาของแม่น้ำโขง ภายใต้สัญลักษณ์ผู้นำและวีรบุรุษทางวัฒนธรรมนามว่า ท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง

พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และ พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 2 เป็นการสร้างความหมายเชิงพื้นที่ไม่ต่างจากกรณีข้างต้น แต่อาจต่างกันตรงพื้นที่ที่ ครอบคลุมของวรรณกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมไม่เป็นเพียงสิ่งให้ความบันเทิงแต่เป็น อำนาจที่แสดงออกมาในรูปพื้นที่การครอบคลุมคนในสังคม ผ่านความจริงทางอำนาจซึ่ง วรรณกรรมเล่มนี้สร้างขึ้นผ่านดินแดนล้านนา อันเป็นการสร้างความหมายแห่งอำนาจในพื้นที่ แถบนี้ในวงกว้าง

จากวรรณกรรมทั้ง 4 ฉบับ นั้นแสดงให้เห็นว่าเป็นวรรณกรรมที่มี การร่วมกันอยู่ ของวีรบุรุษคนเดียวกันในวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจืองทั้ง 4 ฉบับ อันเห็นได้จากการที่เรื่องท้าว ฮุ่งท้าวเจืองมีการแพร่หลายในอดีต ทั้งล้านนา ล้านช้าง ตลอดจนชาวไทย กลุ่มต่างๆ โดย ท้าวฮุ่งท้าวเจือง ทั้งสี่ฉบับข้างต้น ถูกกำหนดบทบาทของพื้นที่ในการเป็นผู้นำร่วม ใน ความรู้สึกของคนในแถบนี้ สังเกตได้จากไม่มีการยืนยันความชัดเจนที่ตรงกันของท้าวฮุ่งท้าว เจืองในการเป็นผู้นำของพื้นที่ไหน เพียงแต่ละฉบับจะพยายามเขียนความเป็นผู้นำให้ไว้กับฝั่ง ของตน ดังนั้นท้าวฮุ่งท้าวเจืองจึงถูกกำหนดบทบาทให้ถือเป็นผู้นำร่วมของคนในบริเวณนี้ ซึ่ง ถือเป็น การสร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้กับพื้นที่นี้ โดยผ่านความหมายของวรรณกรรม และเป็น การสร้างความหมายร่วมของความสัมพันธ์กันของคนในแถบนี้ ว่าในอดีตมีผู้นำที่นับถือคนเดียวกัน โดยท้าวฮุ่งท้าวเจืองถือเป็นผู้พิทักษ์ความศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่นี้ ครอบคลุมพื้นที่นี้ยังมีความเชื่อ

เกี่ยวกับท้าวฮุ่งท้าวเจืองอยู่ ความศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่ก็ยังคงอยู่ตลอดไป แต่ถ้าเมื่อใดความเชื่อเกี่ยวกับท้าวฮุ่งท้าวเจือง ได้ถูกทำให้ลางเลือนไป ความศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่ก็จะลางเลือนไปด้วย

กล่าวคือนอกจากการกระทำให้วรรณกรรมร่วมมีความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ยังมีการปิดกั้นพื้นที่ผ่านความหมายของผู้นำและวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ที่ยากจะหาคนมาเทียบแทนได้ นี่เป็นอีกหนึ่งของเทคนิคการปิดกั้นผ่านการสร้างความหมายให้พื้นที่ ให้มีความเหมาะสมสำหรับบุคคลประเภทหนึ่งเท่านั้น อาจจะเป็นการสร้างความหมายชุดหนึ่งขึ้นมาเพื่อปกปิด ซ่อนเร้นบางอย่างในสังคมช่วงนั้น

กล่าวคือนอกจากจะมีการสร้างความศักดิ์สิทธิ์ผ่านตัวท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง แล้วยังมีการปิดกั้นพื้นที่ผ่านตัว ความยิ่งใหญ่ของผู้นำและวีรบุรุษที่ยากจะหาคนเปรียบ อันเป็นการสร้างผู้พิทักษ์และปิดตายการสร้างความหมายใหม่ ๆ อันเป็นเทคนิคการปิดกั้นแบบเจาะจงเฉพาะสำหรับบุคคลหนึ่ง ๆ เท่านั้น เพื่อมิให้มีการสร้างความหมายอื่น ๆ ได้โดยง่าย สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจสันนิษฐานได้ว่า สังคมช่วงนั้นอาจมีความหลากหลายของกลุ่มชน ทำให้มีการกระจายกระจาย และรวมกันลำบาก ชนชั้นปกครองในอดีตอาจจะคิดกุกโลบายในการรวมกันของคนในแถบนี้ โดยการสร้างความเป็นหนึ่งเดียว ผ่านสิ่ง ๆ หนึ่ง ที่คนบริเวณนั้นสามารถรับรู้ร่วมกัน อย่างเช่นวรรณกรรม ที่กล่าวถึงการมีผู้นำที่เป็นยอดวีรบุรุษร่วมกัน อันทำให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียวในบริเวณนั้น เพื่อง่ายต่อการปกครอง หรืออีกนัยหนึ่งก็แสดงให้เห็นว่าคนในแถบนี้ ทุกคนล้วนเป็นพี่น้องกัน ดังเช่นในวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจืองทั้งสี่ฉบับ ได้กล่าวถึงการปกครองเมืองในแถบนี้ ผู้ปกครองมักมาจากการเป็นญาติพี่น้องกัน ทำให้คนในบริเวณนี้อยู่ด้วยกันอย่างไว้วางใจ เพราะมีความเชื่อว่าทุกคนเป็นพวกพ้องกัน ดังนั้นวรรณกรรมชิ้นนี้อาจจะสร้างขึ้นมาเพื่ออย่างหนึ่งอย่างใดก็ได้ แล้วแต่การนำไปใช้ของคนในแถบนั้น นี่อาจเป็นหน้าที่หนึ่งของวรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจือง ในการสร้างความแตกต่างให้เป็นความคล้ายคลึงกัน ผ่านวีรบุรุษที่ชื่อ ฮุ่ง หรือ เจือง ตามแต่ที่ใครจะเรียก นี่อาจเป็นการสร้างอำนาจของคนในยุคหนึ่ง โดยใช้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นสิ่งนี้น่าจะเรียกได้ว่าเป็นการสร้างอำนาจทางพื้นที่ ผ่านกระบวนการความรู้ในรูปวรรณกรรมของคนในอดีตกาล ซึ่งแยบยลเกินกว่าที่คนทั่วไปจะเข้าถึง

ในนัยนี้อำนาจเชิงพื้นที่ของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง จึงมิใช่เรื่องที่หยุดนิ่ง แต่มีการเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้นอำนาจทางพื้นที่ของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง จึงเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ทางสังคม ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่แสดงออกมาในรูปของสิ่งที่ห้อมล้อมอยู่ในสังคม จึงมีนัยแฝงเป็นพื้นที่เชิงการเมืองแบบหนึ่งด้วย อันเป็นเรื่องการเมืองเรื่องพื้นที่และเป็นพื้นที่ของการเมืองที่สังคมแต่ละแบบ แต่ละยุคสมัยผลิตกำหนดขึ้น พื้นที่แต่

ละยุคสมัย ก็จะมีภาคปฏิบัติการต่างกันไป ฉะนั้น พื้นที่จึงไม่ใช่เรื่องธรรมชาติล้วนๆ แต่พื้นที่เป็นเรื่องการช่วงชิงนำในการกำหนดกฎเกณฑ์ กติกา ในการสร้าง ควบคุม ตรวจสอบ การให้คุณค่า ความหมาย และการกำหนดความสูงต่ำของพื้นที่แบบต่าง ๆ ในสังคม ซึ่งวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง สามารถสะท้อนแนวคิดนี้ได้เป็นอย่างดีและจะเห็นได้ว่าอำนาจของสังคมจึงเป็นอำนาจที่แฝงมาในรูปของการจัดระบบ ระเบียบพื้นที่ที่ดำรงอยู่ เมื่อพื้นที่เป็นเรื่องของการผลิต การสร้าง ดังนั้น บรรดาความรู้ต่าง ๆ ที่ดำรงอยู่เกี่ยวกับพื้นที่ จึงเป็นเพียงเทคนิคในการต่อยอด ผลิตซ้ำพื้นที่เหล่านี้เป็นสำคัญ พื้นที่ ความรู้ อำนาจ จึงเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ออก

อำนาจในวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง จึงเป็นวาทกรรมเชิงพื้นที่ที่มี โฉมหน้าอัน แยกย่อยของอำนาจในสังคม โดยการพรางตัวของอำนาจผ่านมาในรูปวรรณกรรม อันเป็นอำนาจของการเก็บกดปิดกั้น ผ่านการสร้าง ผลิต และจัดการกับพื้นที่ในรูปแบบต่าง ๆ ความหมายของวรรณกรรมจึงมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาเพื่อความกลมกลืนกับผู้คนในแต่ละพื้นที่ เนื่องจากผู้ที่มีอำนาจในการสถาปนาความหมายมีหลายกลุ่ม ในหลายสถานการณ์ ความหมายต่อพื้นที่จึงมีทั้งเสริมซึ่งกันและกัน และความหมายที่ขัดแย้งกัน ดังนั้นในการศึกษาความสัมพันธ์ของพื้นที่จึงเป็นการศึกษากระบวนการให้ความหมายและการผลิตภายใต้บริบทของพื้นที่

การจัดวาง การแทนที่ การจัดระเบียบ จากวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ดำเนินพื้นที่เมืองเชียงใหม่ ท้าวฮุ่งท้าวเจืองฉบับล้านช้าง พงศาวดารเมืองเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ทั้งสี่ฉบับ ชี้ให้เห็นว่าวาทกรรมอำนาจมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการจัดระบบระเบียบของพื้นที่ ดังนั้นวรรณกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์อย่าง วรรณกรรมท้าวฮุ่งท้าวเจือง จึงเป็นวรรณกรรมที่มีการใช้เทคนิคในการจัดวางวรรณกรรมในดินแดนต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นในดินแดนล้านนา และล้านช้าง ถือเป็นเทคนิคการจัดวางที่แยกย่อยในการวาง เพราะสังเกตได้จากการรับรู้เกี่ยวกับวรรณกรรมเรื่องนี้ ได้มีการรับรู้ในวงกว้างในดินแดนนี้ อีกทั้งในอดีตการสื่อสารกันมิได้ทำง่ายอย่างในปัจจุบัน การที่วรรณกรรมเรื่องหนึ่ง จะมีการรับรู้ในวงพื้นที่กว้างขนาดนั้น ย่อมสะท้อนถึงเทคนิคการจัดวางที่แยกย่อยในการสร้างผ่านวรรณกรรม ให้มีการแทรกซึมเข้าไปในวิถีชีวิตของผู้คนในดินแดนแถบนี้ โดยการจัดวางนั้นต้องอาศัยเทคนิคหลายอย่างทั้งการจัดระเบียบพื้นที่ แย่งชิงพื้นที่ และการแทนที่ อันเป็นการสร้างความจริงใหม่ ผ่านกระบวนการสร้างความจริงทางประวัติศาสตร์เพื่อแทนที่ความเชื่อดั้งเดิมของผู้คนในแถบนี้ ซึ่งถ้าขาดการจัดระเบียบและจัดวางที่ดี วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ย่อมไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้างของผู้คนในสมัยนั้น ดังนั้นการจัดระเบียบ การจัดวาง การแทนที่ อันเป็นเทคนิคของวาทกรรมอำนาจเชิงพื้นที่ จึงมีส่วนสำคัญในการทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง นี่ก็คือเทคนิคของวาทกรรมอำนาจ ในการจัดระเบียบ การจัดวาง การแทนที่ ให้วรรณกรรมเป็นเสมือนส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตของคนในสังคม และเป็นพื้นที่ที่อำนาจและความรู้ทั้ง

สองอย่างมาเจอกัน และเมื่อทั้งสองมาเจอกันทำให้ผลลัพธ์ของอำนาจแพร่กระจายไปในวงกว้างได้

จากข้างต้นกล่าวโดยสรุปได้ว่า วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ทั้ง 4 ฉบับ ได้มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะผู้นำและวีรบุรุษของตนและเป็นสัญลักษณ์ของผู้คนในแต่ละดินแดนของวรรณกรรมแต่ละฉบับ ผ่านการสร้างความคิดดีดีสิทธิ์ในฐานะผู้นำที่ยิ่งใหญ่ นอกจากนี้ จะทำการสร้างสัญลักษณ์และความคิดดีดีสิทธิ์ให้แก่ท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในแต่ละฉบับแล้ว ยังทำการปิดกันพื้นที่ผ่านความหมายของผู้นำและวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ที่ยากจะหาคนมาเทียบแทนได้ นี่เป็นอีกหนึ่งของเทคนิคการปิดกันผ่านการสร้างความหมายให้พื้นที่ ให้มีความเหมาะสมสำหรับบุคคลประเภทหนึ่งเท่านั้น อันเป็นการสร้างผู้พิทักษ์และปิดตายการสร้างความหมายใหม่ ๆ อันเป็นเทคนิคการปิดกันแบบเจาะจงเฉพาะ สำหรับบุคคลหนึ่ง ๆ เท่านั้น เพื่อมิให้มีการสร้างความหมายอื่น ๆ ได้โดยง่าย การที่ท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง เป็นบุคคลที่รับรู้กันในวงกว้างนั้นจะอาศัยแค่เพียงการสร้างสัญลักษณ์ การสร้างความคิดดีดีสิทธิ์ การปิดกัน การให้ความหมายอย่างเดี๋ยวมิได้ ต้องอาศัยเทคนิคหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็น การจัดระเบียบพื้นที่ แย่งชิงพื้นที่ และการแทนที่ ผ่านกระบวนการสร้างความจริงทางประวัติศาสตร์เพื่อแทนที่ความเชื่อดั้งเดิมของผู้คนในแถบนี้ ซึ่งถ้าขาดการจัดระเบียบและจัดวางที่ดี วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ย่อมไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้างของผู้คนในสมัยนั้น ดังนั้นการจัดระเบียบ การจัดวาง การแทนที่ อันเป็นเทคนิคความทรงจำอำนาจเชิงพื้นที่ จึงมีส่วนสำคัญในการทำให้วรรณกรรมเรื่องนี้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง นี่ก็คือเทคนิคของวาทกรรมอำนาจเชิงพื้นที่ในท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในการสร้างอำนาจ ผ่านการจัดระเบียบ การจัดวาง การแทนที่ การสร้างสัญลักษณ์ การสร้างความคิดดีดีสิทธิ์ การให้ความหมาย และการปิดกัน

ตารางแสดงการสร้างวาทกรรมอำนาจเชิงพื้นที่ในวรรณกรรมฉบับต่าง ๆ

วาทกรรม วรรณกรรม	สัญลักษณ์	สร้างความศักดิ์สิทธิ์ การปิดกั้น และการให้ความหมาย	การจัดวาง การแทนที่ การจัดระเบียบ
ตำนานาน พื้นเมือง เชียงใหม่	มีการกล่าวถึงท้าวสูง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำ และวีรบุรุษของตน ดังนั้นท้าวสูง ท้าวเจือง จึงถือเป็นสัญลักษณ์ ของคนในพื้นที่นั้นผ่าน กระบวนการสร้างตัวตน ทางประวัติศาสตร์ใน พื้นที่	สร้างความศักดิ์สิทธิ์ให้แก่พื้นที่ ตอนบนของประเทศไทยใน ปัจจุบัน ผ่านวรรณกรรมท้าวสูง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำที่ยิ่งใหญ่ ของคนในบริเวณนี้ โดยท้าวสูง ท้าวเจืองถือเป็นผู้พิทักษ์ความ ศักดิ์สิทธิ์ของพื้นที่ ทรายไต่ยังมี คนเคารพและรับรู้ความศักดิ์สิทธิ์ก็ ยังคงดำเนินต่อไป โดยความเชื่อ เกี่ยวกับท้าวสูง ท้าวเจือง เป็น เสมือนสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ของคนในพื้นที่นี้ โดยผู้คนรับรู้ และขัดเกลาจนคนในสังคมบริเวณ นี้ เชื่อถือและให้ความเคารพ โดย การถ่ายทอดถูกถ่ายทอดผ่านวิถี ชีวิตของคนในสังคมผ่าน วัฒนธรรมความเชื่อของผู้คนใน พื้นที่	ในตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ได้มีการกล่าวถึงผู้นำนาม ว่าสูงหรือเจือง อันเป็นผู้นำ ที่ยิ่งใหญ่แสดงให้เห็นถึงการ จัดวาง และการแทนที่ ให้ ท้าวสูง ท้าวเจืองในฐานะ เป็นผู้นำในดินแดน
พงศาวดาร เงินยางเชียง แสน ฉบับที่ 1	มีการกล่าวถึงท้าวสูง ท้าวเจืองในลักษณะของ การเป็นผู้นำและวีรบุรุษ ในดินแดนนี้ ตลอดจน เป็นสัญลักษณ์ของคนใน ดินแดนนี้แยกกัน ไม่ออก เหมือนพื้นที่ใน ดินแดนนี้บริเวณอื่น	เป็นการสร้างความหมายเชิงพื้นที่ ไม่ต่างจากกรณีข้างต้น แต่อาจ ต่างกันตรงพื้นที่ที่ครอบคลุมของ วรรณกรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า วรรณกรรมไม่เป็นเพียงสิ่งให้ ความบันเทิงแต่เป็นอำนาจที่แสดง ออกมาในรูปแบบพื้นที่การครอบคลุม คนในสังคม ผ่านความจริงทาง อำนาจซึ่งวรรณกรรมเล่มนี้สร้าง ขึ้นผ่านดินแดนล้านนา อันเป็น การสร้าง ความหมายแห่งอำนาจ ในพื้นที่แถบนี้ในวงกว้าง	ในพงศาวดารเงินยางเชียง แสน ฉบับที่ 1 ได้มีการ กล่าวถึงผู้นำนามว่าสูงหรือ เจือง อันเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ แสดงให้เห็นถึงการจัดวาง และการแทนที่ ให้ท้าวสูง ท้าวเจืองในฐานะเป็นผู้นำใน ดินแดน

วาทกรรม วรรณกรรม	สัญลักษณ์	สร้างความศักดิ์สิทธิ์ การปิดกั้น และการให้ความหมาย	การจัดวาง การแทนที่ การจัดระเบียบ
พงศาวดาร เงินยางเชียง แสน ฉบับที่ 2	มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในลักษณะของ ผู้นำและวีรบุรุษไม่ต่าง จากฉบับอื่นๆ แตกต่าง กันเพียงพื้นที่เท่านั้น		พงศาวดารเงินยางเชียงแสน ฉบับที่ 2 ได้มีการกล่าวถึง ผู้นำนามว่าฮุ่งหรือเจือง อัน เป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่แสดงให้เห็น ถึงการจัดวาง และการ แทนที่ ให้ท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะเป็นผู้นำในดินแดน
ฉบับล้านช้าง	มีการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำ และวีรบุรุษของตน เหมือนดินแดนอื่น ท้าว ฮุ่ง ท้าวเจืองจึงถือเป็น สัญลักษณ์ ของคนใน พื้นที่นั้นผ่าน กระบวนการสร้างตัวตน ทางประวัติศาสตร์ใน พื้นที่	เป็นการสร้างความศักดิ์สิทธิ์แก่ พื้นที่ไม่ต่างอะไร จากตำนาน พื้นเมืองเชียงใหม่ อาจจะมี ความแตกต่างกันบ้างของในแง่ เนื้อหา แต่ความต่างนี้เป็นความ ต่างที่สร้างมาเพื่อการปรับ เพื่อการรับรู้ให้เหมาะสมกับ ผู้คนในบริเวณนี้ ผ่านวาทกรรม พื้นที่ในดินแดนดอนขวาของ แม่น้ำโขง ภายใต้สัญลักษณ์ ผู้นำและวีรบุรุษทางวัฒนธรรม นามว่าท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง	ในฉบับล้านช้างได้มีการ กล่าวถึงผู้นำนามว่าฮุ่งหรือ เจือง อันเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ แสดงให้เห็นถึงการจัดวาง และการแทนที่ ให้ท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในฐานะเป็นผู้นำใน ดินแดน

อำนาจในฐานะวาทกรรมภาษา

ทรงสนะของอำนาจในแง่มุมมองของภาษานั้น ซึ่งให้เห็นถึงความสำคัญของวรรณกรรมในฐานะที่เป็นเครื่องมือชนิดเดียวที่หลงเหลืออยู่ในการต่อสู้กับอำนาจ โดยมีนักคิดกล่าวว่ อำนาจที่สำคัญนั้นคือระบบของภาษา ที่แผ่ซ่านไปทุกอณูทั่วทุกสังคม ไม่มีสถานที่ใดรอดพ้นไปได้ ดังนั้นมนุษย์จึงควรสนใจอย่างจริงจังเกี่ยวกับอำนาจ เนื่องจากที่ผ่านมามนุษย์ตกอยู่ภายใต้ความไร้เดียงสาของอำนาจอย่างแข็งทื่อ รวากับว่าอำนาจเป็นวัตถุสิ่งของ สำหรับวาทกรรมแห่งอำนาจเป็นเพียงวาทกรรมของการโอ้อวด อวดตัว อำนาจเกิดขึ้นทุกสถานการณ์ที่มีการแลกเปลี่ยนทางสังคมเกิดขึ้น นั่นคืออำนาจเป็นสิ่งที่มีความหมาย และเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในประวัติศาสตร์อย่างต่อเนื่อง โดยถ้ามีการเปลี่ยนแปลงจุดใดจุดหนึ่งของอำนาจ อำนาจก็จะไปไหล่อีกจุดหนึ่ง ซึ่งอาจจะมีการเปลี่ยนรูปแต่ไม่มีการสูญสลายไป ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าอำนาจคือ

กาฝากที่เกาะอยู่ในองค์อินทรีย์ของสังคมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาผ่านการเชื่อมโยงเข้ากับประวัติศาสตร์

เมื่อเกิดการรับรู้ในสังคมของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในดินแดนล้านนา ล้านช้าง เท่ากับมีการถ่ายทอดเกิดขึ้นในสังคมนั้น มีการสร้างความหมายชุดหนึ่งๆ ขึ้นมาด้วย อันเป็นการเพิ่มเติมความหมายให้กับตัวบทนั้น ดังนั้นเท่ากับว่ามีการสงบยอมให้อำนาจของภาษา เพราะทันทีที่มีการพูดหรือถ่ายทอดเท่ากับเป็นการรับใช้อำนาจแห่งวาทกรรมภาษา ซึ่งสามารถแทรกแซงและแผ่ซ่านไปในทุกอณูสังคม นอกจากนั้นยังเป็นการยืนยัน ดอกย้าสัญญาแห่งภาษาว่ามีอำนาจเพียงใด ในการเปลี่ยนผู้พูดให้เป็นผู้ประกอบตัวบท

นอกจากภาษาจะมีอำนาจในการบังคับให้ต้องมีการพูดหรือถ่ายทอดแล้ว ยังเป็นการสงบยอมต่ออำนาจแห่งวาทกรรมภาษาในการดอกย้าสัญญาแห่งภาษา วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองยังมีความสามารถต่อการต่อสู้กับอำนาจแห่งวาทกรรมภาษาได้ 3 ระดับ

ประการแรก วรรณกรรมในการพูดถึงความจริงในลักษณะที่ไม่มีอยู่จริงหรือเป็นการพูดในลักษณะแทนที่ความจริง ทำให้สามารถตั้งคำถามการเป็นตัวแทนความจริง โดยกล่าวถึงวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง เป็นวรรณกรรมที่ถูกผลิตขึ้นมาในฐานะผลผลิตทางสังคมของคนในยุคอดีตกาล ที่คนในยุคนั้นสามารถรับรู้และมีสำนึกร่วมกัน อันเป็นการสร้างความหมายของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะความจริงทางประวัติศาสตร์ของสังคม โดยสังคมยุคนั้นได้กำหนดบทบาทของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในฐานะผู้นำและวีรบุรุษของคนในดินแดนล้านนา ล้านช้าง ดังนั้นความจริงทางประวัติศาสตร์ของท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง จึงเป็นเพียงผลลัพธ์ของความจริง ที่วาทกรรมประวัติศาสตร์สร้างขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านั้นมิได้พูดถึงความจริงที่ดำรงอยู่ก่อนหน้า แต่สร้างความหมายให้กับความจริงเหล่านั้น ด้วยการยืนยันว่าสิ่งนั้นที่เกิดขึ้นได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ และเมื่อมีผู้รับรู้เกิดขึ้นทุกครั้ง จะมีการสร้างและเพิ่มเติมความหมายใหม่ ๆ ขึ้นมาด้วยทุกครั้ง ทำให้วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง เป็นที่รู้จักของคนในสังคมอย่างแพร่หลายในล้านนาและล้านช้าง นี่คือการต่อสู้กับอำนาจแห่งภาษาประการแรกในการกล่าวถึงท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในลักษณะการตั้งคำถามถึงความจริงในลักษณะไม่จริง หรือพูดในลักษณะแทนที่ความจริงที่มีอยู่ของวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองในการขัดขืนอำนาจแห่งภาษา ด้วยการโก่งความจริงทางภาษาที่กล่าวถึงความจริงของท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ในลักษณะการแทนที่ความจริงเก่า ๆ ของภาษา ในการตั้งคำถามในลักษณะการพูดถึงความจริงในลักษณะไม่จริง

ประการที่สอง วรรณกรรมในฐานะตัวบทมีความพลีไหวรูปสัญญานจะมีผลทำให้ความหมายเป็นเรื่องไม่ยุติเด็ดขาด โดยกล่าวถึงวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ว่าน่าจะเป็นเพียงการดอกย้าค่านิยมหลักในสังคมนั่นเอง กล่าวคือ เป็นระบบการสร้างความหมายแบบหนึ่ง

หรือเป็นรหัสชุดหนึ่งนำไปสู่การบริโภควรรณคดีในลักษณะเฉพาะแบบใดแบบหนึ่ง ฉะนั้นวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง นอกจากเผยให้เห็นโลกแห่งความจริงในวรรณคดีของผู้เขียนแล้วยังมีความหมายอื่น ๆ ที่ผู้เขียนสอดแทรกเข้ามาอีก อาจเป็นเพื่อประโยชน์ของตนหรือเป็นเพื่อประโยชน์ของสังคมคน แม้ว่างานเขียนพยายามบอกว่่าสื่ออย่างเป็นกลางแต่ในความเป็นจริงแล้วไม่มีงานเขียนหรือเรื่องเล่าเรื่องใด ทำงานอย่างเป็นกลาง ดังนั้นด้วยบททุกชนิดที่ผู้เขียนวรรณกรรมแต่ละฉบับสื่อออกมาสู่สายตาสังคมจึงมีความหมายหลากหลายและไม่ชัดเจน

ดังนั้นวรรณกรรมจึงไม่มีความเป็นธรรมชาติดังที่เข้าใจ แต่เป็นวัตถุที่สังคมผลิตงานชิ้นนั้นออกมา ซึ่งอาจไม่พ้นการเป็นรหัสชุดหนึ่งของสังคม วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง น่าจะเป็นเพียงรหัสทางสังคมแบบหนึ่งของการพูด หรือการใช้หน้าที่ของภาษา ที่ถูกสร้างด้วยความจงใจในการสร้างมากกว่าเป็นความจริงของสังคมหรือมีความหมายตามตัวอักษรนั้น ขณะเดียวกันเจตนาของวาทกรรมนี้ไม่ได้แสดงออกมาโดยตรง แต่ถูกทำให้เป็นอมตะผ่านความหมายของตัวอักษรในรูปของภาษา จึงเป็นทั้งการบอกเล่าและการตอกย้ำรหัสชุดนั้นไปพร้อม ๆ กัน และนี่คือสาระและความหมายทางภาษา แสดงให้เห็นได้จากการที่วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจืองที่ปรากฏในรูปความเป็นสากล หรือเป็นที่ยอมรับในวงกว้างในบริเวณนั้น ดังที่ชาวล้านนา ล้านช้างและชาวไต กลุ่มต่าง ๆ รับรู้ร่วมกัน ตลอดจนถึงต้องมีความเป็นธรรมชาติ และแสดงถึงความเป็นจริง ด้วยการแข่งความหมายบางความหมายไว้ ผ่านการรับรู้ในรูปของภาษา ไม่ว่าจะเป็นทั้งหนังสือ และการบอกต่อ

ส่วนความหมายบางความหมายที่ผู้แต่งได้พยายามปกปิดไว้อาจจะเป็นการปกปิดในขณะเดียวกันก็เป็นการสร้างความหมายใหม่ ๆ ขึ้นมา อย่างกรณีท้าวฮุ่งท้าวเจืองที่เป็นวีรบุรุษของคนในแถบนี้ อันเป็นบุคคลที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของชาวไทเผ่าต่าง ๆ ทั้งเชียงรุ่ง ลีปสองปันนา ตลอดจนพวกข่า ขมุ ซึ่งมีการตั้งข้อสังเกตไว้ว่าท้าวฮุ่งท้าวเจืองมีความสำคัญในฐานะผู้ที่ได้รับการยอมรับจากชนที่มีฐานะทางสังคมต่ำ ตลอดจนเป็นชนป่าเผ่าต่าง ๆ เพื่อเป็นการสร้างความเป็นปึกแผ่นแก่บ้านเมืองในสมัยนั้นในการจัดสร้างสังคม อันเป็นการสร้างความซับซ้อนในโครงสร้างอำนาจ เพราะบริเวณแถบนั้นอยู่ติดกับอาณาเขตของจีนตอนใต้ จึงต้องการสร้างความเป็นปึกแผ่นแก่คนในบริเวณนั้น อีกนัยยะหนึ่งเรื่องท้าวฮุ่งท้าวเจืองนั้นเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับความคิดและความเชื่อของคนในแถบนี้ จนยากที่จะแยกออกว่าเป็นเหตุการณ์จริงหรือความเชื่อ เพราะว่าช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่ยังไม่สามารถกำหนดพรมแดนพื้นที่ได้แน่นอน อาจกล่าวได้ว่าเรื่องนี้สามารถสร้างความหมายได้ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะเมื่อมีการอ่านและรับรู้จะมีการสร้างความหมายใหม่ ๆ ขึ้นมาเสมอ

วรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง นอกจากจะเปิดให้มีการสร้างความหมายผ่านการตีความใหม่ ๆ ได้ไม่มีที่สิ้นสุดแล้ว ยังให้อำนาจเบ็ดเสร็จแก่ผู้ประพันธ์ ในการปกป้อง ปิดกั้น การตีความในรูปแบบอื่นๆ ที่นอกเหนือจากที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อนำเสนอ นั่นคือตัวบทจะแสดงได้เพียงข้อความที่ผู้ประพันธ์ต้องการจะสื่อให้ผู้อื่นรับรู้เท่านั้น อีกนัยยะหนึ่งผู้ประพันธ์ อาจมิใช่ผู้ผูกขาดในการตีความ เพราะบางที่ผู้ประพันธ์อาจเป็นแค่เพียงผู้ประกอบตัวบท โดยนำคำต่าง ๆ ในวัฒนธรรมมาผสมกัน เพื่อให้เกิดความหมายขึ้นมาเท่านั้น ดังนั้นบางที่ตัวบทที่ผู้พูดผู้เขียนสื่ออาจไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญนัก แต่กลับอยู่ที่ว่าการพูดการเขียนอย่างไรมากกว่า เพราะการพูดการเขียนกำหนดให้เป็นสัญลักษณ์ ที่ทำให้สรรพสิ่งสามารถแทนที่ สวมรอยอย่างไม่รู้จัก เมื่อมีการตีความ และมีการเปลี่ยนแปลงความหมาย โดยไม่มีที่สิ้นสุด นั่นคือภาษาเป็นอำนาจแบบพิเศษแบบหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดบทบาทของผู้ประพันธ์และผู้เล่า นัยยะหนึ่งก็คือ ภาษาในตัวบทสำคัญกว่าผู้ประพันธ์ ภาษามีอำนาจในการควบคุมผู้ประพันธ์ มิใช่ผู้ประพันธ์ ควบคุมภาษาอย่างที่คุณเข้าใจ

กล่าวคือในแนวคิดอำนาจด้านภาษามีการนำเสนอใน 2 ลักษณะ หนึ่งคือลักษณะของตัวบทที่ให้ความสำคัญกับภาษา เห็นถึงการทำงานของภาษากับตัวบทวรรณกรรม นั่นคือการทำงานของตัวบทและการทำงานของผู้ประพันธ์ ในอีกด้านหนึ่ง เป็นตัวบทที่ล้มล้างอุดมการณ์เรื่องความหมายที่มีอยู่ในตัวบทลง เนื่องด้วยตัวบทสามารถเปลี่ยนแปลงและสร้างความหมายใหม่ ๆ เสมอ และไม่ยอมรับในตัวบทเดิม ๆ ดังนั้นอำนาจของวาทกรรมภาษาในวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง จึงอยู่ที่การแผ่ซ่านไปทุกอณูทั่วทุกสังคม ไม่มีสถานที่ใดรอดพ้นไปได้ กล่าวได้ว่าภาษาเป็นสื่อกลางแห่งอำนาจที่สำคัญ ที่ทำให้อำนาจที่แฝงในวรรณกรรมสามารถล้นไหล และเปิดการตีความหมายได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด อำนาจภาษาจึงอยู่ที่การเสริมสร้างวาทกรรมอื่น ๆ ให้ไหลได้อย่างดียิ่งขึ้น เพราะถ้าขาดวาทกรรมทางภาษา อำนาจที่แฝงอยู่ในวรรณกรรมก็ไม่อาจจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอำนาจทางภาษาที่ผ่านวรรณกรรมท้าวฮุ่ง ท้าวเจือง ยังเป็นอำนาจที่ช่วยในการรักษาให้มีคงอยู่ของวรรณกรรม ผ่านไปสู่คนรุ่นต่อไป